

Suomentanut Sirpa Parviainen

»Upea ja koskettava lukuelämys,
josta ei halua päästää irti. Tätä kirjaa
kierrätetään kädestä käteen.»
– USA Today

SE PÄÄTTYY MEIHIN

WSOY COLLEEN
HOOVER

»Helkkarinmoinen tarina.» – New York Daily News

Se
päättyy
meihin
Colleen Hoover

SUOMENTANUT SIRPA PARVIAINEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Lainaukset elokuvasta *Nemoa etsimässä* (*Finding Nemo*, Pixar/Disney 2003)
suomentanut Annamari Metsävainio.

Englanninkielinen alkuteos

It Ends with Us

Copyright © 2016 by Colleen Hoover

Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB.

Original work published in 2016 by Atria Books, a division of Simon & Schuster, Inc.

Suomenkielinen laitos © Sirpa Parviainen ja WSOY 2023

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-48753-2

PAINETTU EU:SSA

*Isälleni, joka teki parhaansa,
ettei olisi pahimmillaan.
Ja äidilleni, joka piti huolen, ettemme koskaan
nähtä isää pahimmillaan.*

OSA YKSI

1. luku

Kun istun tässä Bostonin katujen yllä toinen jalka reunamuurin yli heitettynä ja katselen alas kahdennestatoista kerroksesta, en voi olla miettimättä itsemurhaa.

En *omaani*. Pidän elämästäni sen verran, että haluan nähdä, mitä siinä vielä tapahtuu. Ei, keskityn enemmän muihin ihmisiin ja siihen, kuinka he loppujen lopuksi päätyvät riistämään hengen itseltään. *Katuvatko he sitä missään vaiheessa?* Siihen hetkeen kun he päästävät irti ja hetkeen ennen kuin he iskeytyvät katuun. Tuohon lyhyeen vapaapudotukseen on pakko liittyä vähän katumusta. Katsovatko he maata, kun se kiittää kohti, ja ajattelevat: »*Voi paska. Tämä oli huono ajatus*»?

Jotenkin en oikein usko.

Mietin paljon kuolemaa. Varsinkin tänään, kun ottaa huomioon, että pidin juuri – kaksitoista tuntia sitten – yhden eepisimmistä muistopuheista, joita Plethoran asukkaat Mainessa ovat koskaan olleet todistamassa. No okei, ehkä se ei ollut eepisin. Ainakin sitä voisi helposti pitää katastrofaalisimpana. Se varmaankin riippuu siitä, kysyykö asiaa minulta vai äidiltäni. *Äidiltäni, joka ei luultavasti puhu minulle kokonaiseen vuoteen tämänpäiväisen jälkeen.*

Älkää ymmärtäkö väärin; pitämäni puhe ei ollut niin syvälinen, että se olisi jäänyt historian kirjoihin, niin kuin Brooke Shieldsin puhe Michael Jacksonin hautajaisissa. Tai Steve Jobsin siskon pitämä puhe. Tai Afganistanissa kaatuneen Pat Tillmanin veljen puhe. Mutta se oli eepinen omalla tavallaan.

Alussa olin hermostunut hautajaisista. Olihan kyseessä mahtava Andrew Bloom. Mainessa sijaitsevan kotikaupunkini Plethoran palvottu pormestari. Kaupungin menestyssekkäimmän kiinteistönvälitysfirman omistaja. Suuresti kunnioitetun Jenny Bloomin, koko Plethoran rakastetuimman koulunkäyntiavustajan aviomies. Ja Lily Bloomin isä – sen omituisen tytön, jolla on itsepäiset punaiset hiukset ja joka kerran rakastui kodittomaan nuoreen mieheen ja toi suurta häpeää koko perheelleen.

Se olen minä. Olen Lily Bloom, ja Andrew oli isäni.

Heti tänään, kun sain muistopuheeni päätökseen, nousin suoralle lennolle takaisin Bostoniin ja otin haltuuni ensimmäisen katon, jonka löysin. *Toistan vielä kerran, että en siksi, että olisin itsetuhoinen.* Minulla ei ole aikomustakaan liidellä alas tältä katolta. Tarvitsin vain kuumeisesti raikasta ilmaa ja hiljaisuutta, enkä hitto soikoon saa siitä kolmannen kerroksen asunnossani, josta ei ole pääsyä katolle ja jossa asustaa kämppekaveri, joka rakastaa omaa lauluääntään.

En tosin ottanut huomioon, kuinka kylmä täällä olisi. Ei sietämättömän kylmä, mutta ei täällä ole miellyttävääkään. Ainakin näen tähdet. Kuolleet isät ja raivostuttavat kämppekaverit ja kyseenalaiset muistopuheet eivät tunnu niin kauheilta, kun yötaivas on niin kirkas, että voi sananmukaisesti tuntea maailmankaikkeuden suuruuden.

Minusta on ihanaa, kun taivas saa minut tuntemaan itseni merkityksettömäksi.

Pidän tästä illasta.

Antakaas kun muotoilen tämän uudelleen, sillä mennyt aikamuoto kuvaa osuvammin tunteitani.

Pidin tästä illasta.

Epäonnekseni ovi tönäistiin juuri auki niin kovaa, että oletan portaikon sylkäisevän ihmisen katolle. Ovi läimähtää jälleen kiinni, ja askelet harppovat nopeasti katon poikki. En edes vaivaudu nostamaan katsettani. Olipa se kuka tahansa, hän ei todennäköisesti edes huomaa minun istuvan takareunuksella oven vasemmalla puolella. Hän tuli niin kiireellä, että ei ole minun vikani, jos hän olettaa olevansa täällä yksin.

Huokaan hiljaa, suljen silmäni ja nojaan stukkoseinään takanani kiroten maailmankaikkeutta, joka riuhtaisi tämän rauhallisen itsetutkiskelun hetken altani. Vähintä, mitä universumi voisi tehdä minun edestäni tänään, olisi edes varmistaa, että tulija on nainen eikä mies. Jos kerran saan seuraa, se voisi mieluummin olla naispuolista. Olen sinnikäs kokoisekseni ja saan luultavasti pidettyä puoleni useimmissa tapauksissa, mutta tällä hetkellä tunnen oloni miellyttäväksi, enkä halua olla yksin katolla vieraan miehen kanssa keskellä yötä. Saattaisin pelätä turvallisuuteni puolesta ja tuntea tarvetta lähteä, enkä todellakaan halua lähteä. Kuten jo sanoin aiemmin... oloni on miellyttävä.

Sallin viimein katseeni vaeltaa hahmoon, joka nojaa reuna-muuriin. Ja minun tuurillani hän todellakin on miespuolinen. Vaikka hän nojaa kaiteeseen, hänestä näkee, että hän on pitkä. Leveät hartiat luovat voimakkaan vastakohdan sille, kuinka

haavoittuvaisena hän nojaa päätään käsiinsä. Tuskin erotan hänen selkensä raskasta kohoilua ja laskua, kun hän vetää syviä henkäyksiä ja pakottaa ne takaisin ulos, kun on saanut niistä tarpeekseen.

Mies näyttää olevan murtumispisteessä. Mietin, sanoisinko jotain, jotta hän tietäisi, että hänellä on seuraa, vai rykäisisinkö ehkä, mutta sitä pohtiessani ja ennen kuin ehdin tehdä mitään, hän kiepahtaa ympäri ja potkaisee yhtä takanaan olevista puutarhatuoleista.

Säpsähdän, kun tuoli liukuu kirskuen katon poikki, mutta mies ei ilmeisesti tajua, että hänellä on yleisöä, joten hän jatkaa lölylytystään. Hän potkii tuolia kerta toisensa jälkeen, yhä uudelleen ja uudelleen. Miehen potkujen alla periksi antamisen sijaan tuoli tyytyy vain siirtymään yhä kauemmas hänestä.

Tuo tuoli on varmasti tehty teollisuustason kovamuovista.

Katsoin kerran, kun isä peruutti auton päin terassipöytää, joka oli valmistettu teollisuustason kovamuovista, ja se suorastaan pilkkasi häntä. Puskuriin tuli lommo, mutta pöytään ei edes naarmua.

Kaveri varmaankin tajuaa, että hänestä ei ole vastusta niin korkealaatuiselle materiaalille, koska viimein hän lakkaa potkimasta tuolia. Hän seisoo nyt sen yllä, kädet nyrkissä sivuilla. Totta puhuen olen hieman kateellinen. Tämä mies purkaa vihansa puutarhakalusteisiin mestarillisesti. Hänellä on selvästikin ollut paska päivä, niin kuin minullakin, mutta siinä missä minä patoan vihani, kunnes se työntyy esiin passiivis-aggressiivisuuden muodossa, tällä miehellä on sille purkukeino.

Minun purkukeinoni oli joskus puutarhanhoito. Aina kun olin stressaantunut, menin vain takapihalle ja nyhdin maasta

joka ainoan löytämäni rikkaruohon. Mutta sen jälkeen kun muutin Bostoniin kaksi vuotta sitten, minulla ei ole ollut takapihaa. Eikä puutarhaa. Minulla ei ole edes rikkaruohoja.

Ehkä minun pitäisi sijoittaa teollisuustason kovamuovista valmistettuun puutarhatuoliin.

Tuijotan miestä vielä hetken ja mietin, aikooko hän liikua enää koskaan. Hän vain seisoo ja tuijottaa tuolia. Hänen kätensä eivät ole enää nyrkissä. Ne lepäävät hänen lanteillaan, ja panen merkille ensimmäistä kertaa, että hänen paitansa ei istu kovin hyvin hänen hauistensa kohdalla. Se istuu hyvin kaikkialta muualta, mutta hänen käsivartensa ovat valtavat. Hän alkaa kaivaa taskuun, kunnes löytää etsimänsä ja – selvästikin edelleen yrityksenä purkaa lisää vihaansa – sytyttää jointin.

Olen kaksikymmentäkolmevuotias, olen käynyt collegen ja viihdekäyttänyt täsmälleen samaa huumetta kerran tai pari. En aio tuomita tätä miestä siitä, että hän tuntee tarvetta poltella omissa oloissaan. Mutta sepä siinä onkin – kun hän *ei ole* omissa oloissaan. Hän vain ei tiedä sitä vielä.

Mies vetää pitkät henkoset sätkästään, kääntyy ja lähtee takaisin kohti reunamuuria. Puhaltaessaan savut ulos hän huomaa minut. Hän seisahtuu sillä hetkellä, kun katseemme kohtaavat. Hänen ilmeensä ei ole järkyttynyt eikä huvittunut, kun hän näkee minut. Hän on noin kolmen metrin päässä, mutta tähdet luovat riittävästi valoa, jotta näen hänen katseensa, kun se laahaa hitaasti ylitseni paljastamatta ajatustakaan. Tämä mies salaa korttinsa hyvin. Silmät ovat siristyneet hieman, suu on vetäytynyt tiukaksi viivaksi, ja hän muistuttaa Mona Lisan miespuolista versiota.

»Kuka sinä olet?» mies kysyy.

Tunnen hänen äänensä vatsanpohjassani asti. Se ei ole hyvä juttu. Äänten tulisi pysähtyä korviin, mutta joskus – tosin ei kovinkaan usein – ääni tunkeutuu korvieni ohitse ja värähtelee koko kehossani. Hänellä on sellainen ääni. Syvä ja itsevarma, vähän kuin pehmeää voita.

Kun en vastaa, hän nostaa sätkän takaisin huulilleen ja vetää uudet savut.

»Lily», kerron viimein. *Vihaan ääntäni*. Se kuulostaa liian heiveröiseltä edes kantaakseen täältä hänen korviinsa saakka, saati sitten värähdelläkseen *hänen* kehossaan.

Hän nostaa vähän leukaansa ja nyökkää minua kohti. »Voisitko tulla alas sieltä, Lily?»

Vasta kun hän sanoo sen, panen merkille hänen asentonsa. Hän seisoo nyt suorana, jopa jäykkänä. Ikään kuin häntä pelottaisi, että minä putoan. *En minä putoa*. Tämä muuri on ainakin kolmekymmentä senttiä leveä, ja istun suurimmaksi osaksi katon puoleisella reunalla. Saisin helposti tasapainoni takaisin, jos horjahtaisin, ja sitä paitsi istun vastatuuleen.

Katsahdan jalkojani ja sitten taas häntä. »En, kiitos vain. Tässä on ihan mukava istua.»

Hän käännähtää hieman kuin ei voisi katsoa suoraan minuun. »Ole kiltti ja tule alas.» Ääni on selvästi vaativampi, huolimatta siitä, että hän käyttää sanoja *ole kiltti*. »Täällä on seitsemän tyhjää tuolia.»

»Läheltä piti, ettei niitä ole yksi vähemmän», korjaan muistuttaen miestä siitä, että hän yritti juuri murhata niistä yhden. Hän ei näe vastauksessani mitään hauskaa. Kun en tottele hänen käskyään, hän ottaa pari askelta lähemmäs.

»Olet reilun viiden sentin päässä putoamisesta. Olen nähnyt kuolemaa jo tarpeeksi yhdelle päivälle.» Hän viittoo minua jälleen tulemaan alas. »Sinä hermostutat minua. Siitä puhumattakaan, että pilaat hyvät tötsyt.»

Pyörittelen silmiäni ja heilautan jalkani reunuksen yli katon puolelle. »Hyvänen aika, eihän hyvän sätkän saa antaa mennä hukkaan.» Hypähdän alas ja pyyhin käteni farkkuihin. »Onko nyt parempi?» sanon, kun kävelen häntä kohti.

Mies puhalttaa ilman keuhkoistaan ikään kuin minun näkemiseni muurilla olisi saanut hänet pidättelemään sitä. Ohitan hänet ja suuntaan kohti katon sitä reunaa, jolta on paremmat näkymät, ja niin tehdessäni en voi olla huomaa-matta, kuinka harmillisen söpö hän on.

Ei. Söpö on loukkaava ilmaisu.

Tämä mies on *kaunis*. Kädet ovat hyvin hoidetut, hän tuoksuu rahalle, näyttää useita vuosia vanhemmalta kuin minä. Hänen silmänurkkansa rypistyvät, kun hänen katseensa seuraa minua, ja hänen suunsa on kääntynyt tahattomaan mutruun. Kun pääsen katon kadunpuoleiselle reunustalle, nojaan muuriin, tuijotan alla kulkevia autoja ja yritän näyttää siltä kuin en olisi millään tavalla vaikuttunut hänen ulkonäöstään. Näen jo yksin hänen hiustyylistään, että hänenlaisensa mies tekee helposti vaikutuksen ihmisiin, ja en suostu ruokkimaan hänen egoaan. Ei sillä, että mies olisi tehnyt mitään sellaista, joka olisi saanut minut uskomaan, että hänen egonsa oli erityisen iso. Mutta hänellä on yllään rento Burberryn paita, enkä usko, että olen koskaan ollut kenenkään sellaisen huomion kohteena, jolla olisi ollut rennosti varaa kyseiseen vaatekappaleeseen.

Kuulen askelia takaani, ja sitten mies nojaakin muuriin vieressäni. Silmänurkastani katselen, kun hän ottaa jälleen pitkän henkosen sätkästään. Hän tarjoaa sitä minulle, mutta huitaisen kieltävästi kädelläni. Kaikkein vähiten haluan olla minkään vaikutuksen alaisena tämän tyyppin läsnä ollessa. Hänen äänensä on jo huumetta itsessään. Haluan kuitenkin kuulla sitä vähän lisää, joten heitän kysymyksen hänen suuntaansa.

»Miten se tuoli sai sinut noin kiukkuiseksi?»

Hän katsoo minua. Siis todella *katsoo* minua silmästä silmään, ikään kuin kaikki salaisuuteni olisivat luettavissa kasvoiltani. En ole koskaan nähnyt yhtä tummia silmiä. Tai jos olenkin, nämä vaikuttavat tummemmilta, kun ne yhdistyvät niin vaikuttavaan olemukseen. Hän ei vastaa kysymykseeni, mutta uteliaisuuttani ei niin helpolla tyydytetä. Jos hän aikoo pakottaa minut alas hyvin rauhalliselta, mukavalta reunukselta, odotan hänen viihdyttävän minua vastaamalla tunkeileviin kysymyksiini.

»Oliko kyse naisesta?» tiedustelen. »Särkikö hän sydämesi?»

Hän naurahtaa kysymykselle. »Kunpa ongelmani olisivatkin niin yhdentekeviä kuin rakkaushuolet.» Hän nojautuu muuria vasten, jotta voi kääntyä minuun päin. »Missä kerroksesta sinä asut?» Hän nuolaisee sormiaan ja nipistää sätkänsä päätä ja panee sen sitten takaisin taskuunsa. »En ole nähnyt sinua ennen.»

»Se johtuu siitä, että en asu tässä talossa.» Osoitan asuntoni suuntaan. »Näetkö tuon vakuutusyhtiön rakennuksen?»

Hän siristää silmiään tiiratessaan osoittamaani suuntaan. »Näen.»

»Asun sen viereisessä talossa. Se on liian matala, jotta sen näkisi täältä. Se on vain kolmikerroksinen.»

Hän katsoo jälleen minuun päin ja laskee kyynärpäänsä reunukselle. »Jos kerran asut tuolla, niin mitä sitten teet täällä? Asuuko poikakaverisi täällä tai jotain?»

Hänen vastauksensa saa minut tuntemaan itseni jotenkin halvaksi. Se on liian helppo – aloittelijamainen iskurepliikki. Miehen ulkonäöstä päätellen hän kykenisi varmasti parempaankin. Tuntuu siltä kuin hän säästelisä mutkikkaammat iskurepliikkinsä naisille, jotka tuntee arvoisikseen.

»Teillä on hieno katto», kerron hänelle.

Hän kohottaa toista kulmaansa ja odottaa lisäselvitystä.

»Halusin raikasta ilmaa. Paikan, jossa ajatella. Etsin Google Earthistä lähimmän kerrostalon, jossa on kunnollinen kattoterassi.»

Hän katselee minua hymyillen. »Ainakin olet taloudellinen», hän sanoo. »Se on hyvä piirre ihmisessä.»

Ainakin?

Nyökkään, koska minä *olen* taloudellinen. Ja se *on* hyvä piirre ihmisessä.

»Miksi kaipasit raikasta ilmaa?» hän kysyy.

Koska hautasin isäni tänään ja pidin eeppisen, katastrofaalisen muistopuheen ja nyt minusta tuntuu siltä, että en saa henkeä.

Käänän katseeni takaisin eteenpäin ja päästän ilman hitaasti keuhkoistani. »Voisimmeko vain olla puhumatta mitään vähän aikaa?»

Hän vaikuttaa hieman helpottuneelta, koska pyysin hiljaisuutta. Hän nojaa muurin ylitse ja päästää käsivartensa roikkumaan tuijottaessaan katua allamme. Hän pysyy hetken

samassa asennossa, ja katselen häntä koko ajan. Hän luulta-
vasti tietää, että katselen häntä, mutta ei tunnu välittävän.

»Yksi mies putosi tältä katolta viime kuussa», hän sanoo.

Olisin ärtynyt siitä, että hän ei kunnioittanut pyyntöäni
hiljaisuudesta, jollei kiinnostukseni olisi herännyt.

»Oliko se onnettomuus?»

Hän kohauttaa olkapäitään. »Kukaan ei tiedä. Se tapahtui
myöhään illalla. Hänen vaimonsa kertoi, että oli laittamassa
päivällistä ja mies oli sanonut tulevansa tänne ottamaan kuvia
auringonlaskusta. Hän oli valokuvaaja. Käsitys on, että hän
kurotteli reunan ylitse, jotta hän saisi napattua kuvan kau-
pungin siluettista, ja horjahti sitten muurin yli.»

Kurkistan reunuksen ylitse ja mietin, kuinka kukaan voisi
asettaa itsensä tilanteeseen, jossa voisi pudota vahingossa.
Samassa muistan, että vasta pari minuuttia sitten istuin itse
hajareisin katon reunalla.

»Kun siskoni kertoi tapahtuneesta, en pystynyt ajattele-
maan muuta kuin että saiko hän napattua sen kuvan vai ei.
Toivoin vain, että kamera ei ollut pudonnut hänen mukanaan,
koska se olisi ollut hirveää tuhlausta. Kuolla rakkaudesta valo-
kuvaukseen, mutta että ei edes saa napattua sitä viimeistä
kuvaa, josta maksoi hengellään?»

Ajatus saa minut nauramaan. Vaikkakaan en ole varma,
olisiko minun pitänyt nauraa sille. »Puhutko sinä aina ennen
kuin ajattelet?»

Mies kohauttaa olkapäitään. »En useimmille ihmisille.»

Toteamus nostaa hymyn huulilleni. Minusta on mukavaa,
että vaikka hän ei edes tunne minua, jostakin syystä minua ei
lasketa *useimpien ihmisten* joukkoon.

Hän painaa selkensä reunusta vasten ja työntää käsivartensa puuskaan rinnalleen. »Oletko sinä syntynyt täällä?»

Pudistan päästäni. »En. Muutin tänne Mainesta valmistuani collegesta.»

Hän nyrpistää nenäänsä, ja on aika seksikästä nähdä tuollaisen miehen – Burberryn paita ja kahdensadan dollarin hiustenleikkaus – irvistelevän hassusti.

»Eli olet Bostonin kiirastulessa, niinkö? Se on varmasti paskamaista.»

»Mitä tarkoitat?» kysyn häneltä.

Hänen toinen suupielensä kaartuu ylöspäin. »Turistit kohtelevat paikallisena ja paikalliset turistina.»

Nauran. »Vau. Aika osuva kuvaus.»

»Minä olen asunut täällä vasta kaksi kuukautta. En ole vielä päässyt edes kiirastuleen saakka, joten sinulla on asiat paremmin kuin minulla.»

»Mikä sinut toi Bostoniin?»

»Erikoistumisjakso. Ja siskoni asuu täällä.» Hän naputtaa kattoa jalallaan ja sanoo: »Aivan alapuolellamme, itse asiassa. Meni naimisiin bostonilaisen IT-nörtin kanssa, ja he ostivat itselleen koko ylimmän kerroksen.»

Katson alaspäin. »*Koko* ylimmän kerroksen?»

Hän nyökkää. »Onnekas miekkonen työskentelee kotoa käsin. Hänen ei tarvitse edes riisua pyjamaansa ja ansaitsee seitsensummaisen summan vuodessa.»

Onnekas todellakin.

»Millainen erikoistumisjakso? Oletko lääkäri?»

Hän nyökkää. »Neurokirurgi. Vajaa vuosi erikoistumisjaksosta jäljellä, ja sitten se on virallista.»

Tyylikäs, sujuvapuheinen *ja* älykäs. *Ja polttaa pilveä.* Jos tämä olisi monivalintakysymys, siinä kysyttäisiin, mikä ei kuulu joukkoon. »Kannattaako lääkärin tötsyttellä?

Hän virnistää. »Luultavasti ei. Mutta usko pois, jos emme hemmottelisi itseämme joskus, aika paljon useampi meistä hyppisi näiden muurien ylitse nykypäivänä.» Hän katsoo jälleen eteensä leuka painettuna käsivarsille. Hänen silmänsä ovat nyt kiinni, ja hän näyttää nautiskelevan tuulesta kasvoiltaan. Hän ei näytä niin vaikuttavalta tuon näköisenä.

»Haluatko kuulla jotakin, minkä vain paikalliset tietävät?»

»Totta kai», hän sanoo keskittäen huomionsa jälleen minuun.

Osoitan kohti itää. »Näetkö tuon rakennuksen tuolla? Jossa on vihreä katto?»

Hän nyökkää.

»Sen takana Melcher Streetillä on rakennus. Sen katolla on talo. Siis ihan oikea talo, joka on rakennettu toisen talon katolle. Sitä ei näe kadulta, ja rakennus on niin korkea, että moni ei edes tiedä siitä.»

Hän näyttää vaikuttuneelta. »Ihanko tosi?»

Nyökkään. »Näin sen, kun tutkin Google Earthiä, joten tarkistin asian. Ilmeisesti rakennuslupa myönnettiin vuonna 1982. Eikö olisikin siistiä asua talossa toisen rakennuksen katolla?»

»Sillä tavalla saisi katon kokonaan itselleen», hän toteaa.

En ollut tullut ajatelleeksi sitä. Jos omistaisin sen, voisin istuttaa sinne puutarhan. Minulla olisi purkukeino.

»Kuka siellä asuu?» hän kysyy.

»Kukaan ei oikeastaan tiedä. Se on yksi Bostonin suurista mysteereistä.»

Hän nauraa ja sitten katsoo minua uteliaasti. »Mitä muita suuria mysteerejä Bostonissa on?»

»Sinun nimesi.» Heti kun sanat pääsevät suustani, läimäytän käteni otsaani. Se kuulosti ihan mauttomalta iskurepliikiltä, enkä voi muuta kuin nauraa itselleni.

Hän hymyilee. »Se on Ryle», hän vastaa. »Ryle Kincaid.»

Huokaisen ja hartiani lysähtävät. »Se on todella hieno nimi.»

»Miksi kuulostat niin surulliselta?»

»Koska antaisin mitä tahansa hienosta nimestä.»

»Etkö pidä Lily-nimestä?»

Kallistan päätäni ja kohotan toista kulmaani. »Sukunimeni on... Bloom.»

Ryle on vaiti. Näen hänen yrittävän pidätellä säälivää ilmettä.

»Tiedän. Se on hirveä. *Liljankukka* on kaksivuotiaan tytölapsen nimi, ei kaksikymmentäkolmevuotiaan naisen.»

»Kaksivuotiaan tyttölapsen nimi pysyy samana, kasvaapa hän minkä ikäiseksi tahansa. Nimistä ei iän myötä kasva ulos, Lily Bloom.»

»Valitettavaa minun kannaltani», vastaan. »Mutta vielä pahemmaksi asian tekee se, että minä suorastaan rakastan puutarhanhoitoa. Rakastan kukkia. Kasveja. Juttujen kasvattamista. Se on minun intohimoni. Olen aina haaveillut oman kukkakaupan perustamisesta, mutta minua pelottaa, että jos teen sen, ihmiset eivät uskoisi intohimoani aidoksi. He luulisivat, että yritän tehdä nimelläni rahaa ja ettei floristi ole todellinen unelma-ammattini.»

»Voi olla», hän sanoo. »Mutta mitä väliä sillä on?»

»Ei kai sillä olekaan.» Huomaan kuiskaavani hiljaa »*Lily Bloom's*». Huomaan, että Rylea hymyilyttää hiukan. »Se on todella hieno nimi floristille. Mutta minulla on maisterin paperit liiketaloudesta. Se olisi askel alaspäin. Työskentelen Bostonin suurimmassa markkinointifirmassa.»

»Oma yritys ei ole askel alaspäin», hän sanoo.

Kohotan kulmaani. »Ellei se floppaa.»

Ryle nyökkää. »Ellei se floppaa», hän toteaa. »Mikä sinun toinen nimesi sitten on, Lily Bloom?»

Voihkaisen, mikä saa hänet höristämään korviaan. »Tarkoittaako tuo, että tämä vain pahenee entisestään?»

Pudotan kasvot käsiini ja nyökkään.

»Rose?»

Pudistan päätäni. »Pahempaa.»

»Violet?»

»Kunpa olisikin.» Värähdän ja mutisen: »*Blossom.*» *Nuppu.*

Paljastusta seuraa hetken hiljaisuus. »Ei hemmetti», hän sanoo hiljaa.

»Niinpä. Blossom on äitini tyttönimi, ja vanhempieni mielestä oli kohtalon sanelema juttu, että heidän sukunimensä olivat synonyymeja. Joten, totta kai, kun he saivat minut, kukan nimi oli itsestäänselvyys.»

»Vanhempasi ovat selvästikin kusipäitä.»

Toinen heistä on. *Oli.* »Isäni kuoli tällä viikolla.»

Ryle katsahtaa minua. »Hyvä yritys. En niele tuota.»

»Ihan tosi. Siksi minä tulinkin tänne tänään. Taisin tarvita kunnan itkut.»

Ryle tuijottaa minua epäilevästi hetken varmistakseen, etten yritä vedättää häntä. Hän ei pyydä anteeksi tokaisuaan.

Sen sijaan miehen silmiin nousee vähän uteliaampi katse, ikään kuin hänen kiinnostuksensa olisi peräti aitoa. »Olitteko läheisiä?»

Olipa paha kysymys. Lasken leukani käsivarsilleni ja painan katseeni takaisin katuun. »En tiedä», vastaan olkapäitäni kohauttaen. »Tyttärenä rakastin häntä. Ihmisenä vihasin häntä.»

Vaistoan Rylen katselevan minua hetken, ja sitten hän sanoo: »Pidän rehellisyydestäsi.»

Hän pitää rehellisyydestäni. Taidan punastua.

Olemme molemmat hetken hiljaa, ja sitten Ryle sanoo: »Toivotko koskaan, että ihmiset olisivat läpinäkyvämpiä?»

»Kuinka niin?»

Hän räplää halkeamaa rappauksessa, kunnes palanen lohkeaa irti. Hän näpäyttää sen reunan ylitse. »Minusta tuntuu kuin kaikki teeskentelisivät olevansa jotakin muuta, vaikka todellisuudessa olemme kaikki aivan yhtä rikki. Osa meistä vain peittää sen paremmin kuin toiset.»

Joko hän on nyt pilvessä tai sitten vain havainnoi itseään erittäin hyvin. Kummin vain, ihan sama minulle. Minulle mieluisimpia keskusteluita ovat ne, joissa ei löydy oikeita vastauksia.

»Mielestäni vähän varuillaan oleminen ei ole mikään huono juttu», sanon. »Alastomat totuudet eivät ole aina kauniita.»

Ryle tuijottaa minua hetken. »*Alastomat totuudet*», hän toistaa. »Tuo on hyvä.» Hän kääntyy ja kävelee keskelle kattoterassia. Hän säätää yhden terassin lepotuolin selkänöjää ja asettuu sille. Se on makuuasennossa, joten hän työntää kätensä päänsä taakse ja katselee taivasta. Otan

itselleni toisen tuolin, asetan sen hänen viereensä ja säädän sen samaan asentoon.

»Kerro minulle alaston totuus, Lily.»

»Alaston totuus mistä?»

Hän kohauttaa olkapäitään. »En tiedä. Jostakin, mistä et ole ylpeä. Kerro minulle jotain, mikä saa minut tuntemaan itseni vähemmän rikkinäiseksi.»

Ryle tuijottaa taivaalle ja odottaa vastaustani. Katseeni kulkee pitkin hänen leukalinjaansa, poskien kaarta, huulten reunoja. Kulmakarvat ovat vetäytyneet mietteläästi yhteen. En ymmärrä miksi, mutta hän tuntuu haluavan jutella. Mietin hänen kysymystään ja yritän keksiä rehellisen vastauksen. Kun sellainen juolahtaa mieleeni, käännän katseeni pois hänestä ja nostan sen kohti taivasta.

»Isäni oli väkivaltainen. Ei minua kohtaan, vaan äitiäni. Hän suuttui niin kauheasti, kun he riitelivät, että joskus hän löi äitiä. Kun niin kävi, hän yritti seuraavan viikon tai pari lepytellä häntä. Hän osti kukkia tai vei meidät hienolle päivälliselle tai sen sellaista. Joskus hän osti minullekin juttuja, koska tiesi, miten paljon vihasin sitä, kun he riitelivät. Kun olin lapsi, huomasin odottavani iltoja, jolloin he tappelisivat. Koska tiesin, että kun isä löisi äitiä, seuraavat kaksi viikkoa olisivat mahtavia.» Vaikenen hetkeksi. En usko, että olen koskaan myöntänyt sitä edes itselleni. »Totta kai jos olisin pystynyt, olisin hoitanut asiat niin, ettei isä ei olisi koskaan koskenutkaan häneen. Mutta pahoinpitely oli väistämätöntä heidän avioliitossaan, ja siitä tuli meidän arkipäiväämme. Iän myötä tajusin, että se, etten tehnyt asialle mitään, teki minusta aivan yhtä syyllisen. Vihasin häntä suurimman osan elämä-

täni sen vuoksi, että hän oli niin paha ihminen, mutta en taida itse olla paljonkaan parempi. Ehkä olemme molemmat pahoja ihmisiä.»

Ryle katsoo minua mietteliään näköisenä. »Lily», hän sanoo painokkaasti. »Ei ole olemassa *pahoja ihmisiä*. Olemme kaikki vain ihmisiä, jotka tekevät joskus pahoja asioita.»

Avaan suuni vastatakseni, mutta hänen sanansa saavat minut hiljaiseksi. *Olemme kaikki vain ihmisiä, jotka tekevät joskus pahoja asioita*. Tavallaan se on kai totta. Kukaan ei ole erityisen paha eikä kukaan erityisen hyvä. Toisten on vain pakko tehdä kovemmin töitä pitääkseen pahan puolensa kurissa.

»Sinun vuorosi», sanon.

Rylen reaktion perusteella hän ei taida haluta pelata omaa peliään. Hän huokaa raskaasti ja haraisee sormillaan hiuksiaan. Hän avaa suunsa puhuakseen, mutta sulkee sen jälleen. Hän miettii hetken ja puhuu viimein. »Näin tänään pienen pojan kuolevan.» Hänen äänensä on murheellinen. »Hän oli vasta viisivuotias. He löysivät veljensä kanssa asean vanhempiensa makuuhuoneesta. Nuorempi veli piteli sitä kädessään, ja se laukesi vahingossa.»

Vatsassani myllähtää. Tässä taitaa olla vähän liikaakin totuutta minun makuuni.

»Siinä vaiheessa kun hän ehti leikkaussalin pöydälle, mitään ei ollut enää tehtävissä. Kaikki pojan ympärillä – sairaanhoitajat, toiset lääkärit – säälivät hänen perhettään. »*Miten hirveää vanhemmille*», he sanoivat. Mutta kun minun piti kävellä odotushuoneeseen ja kertoa niille vanhemmille, että heidän lapsensa ei selvinnyt, en tuntenut säälin hiventä-

kään heitä kohtaan. Halusin heidän kärsivän. Halusin heidän tuntevan välinpitämättömyytensä painon, koska he säilyttivät ladattua asetta kahden viattoman lapsen ulottuvilla. Halusin heidän tietävän, että he eivät vain menettäneet yhtä lasta, vaan myös tuhosivat koko elämän siltä toiselta lapselta, joka vahingossa painoi liipaisinta.»

Voi luoja. En ollut varautunut mihinkään näin vakavaan.

En pysty millään käsittämään, kuinka mikään perhe voisi päästä tuollaisen ylitse. »Sen poikaparan veli», sanon. »En osaa edes kuvitella, mitä tuollaisen näkeminen tekee hänelle.»

Ryle näpäyttää jotakin farkkujensa polvesta. »Se tuhoaa hänet loppuiäkseen, sen se tekee.»

Käännyn kyljelleni häneen päin ja nojaan pääni käteeni. »Onko se vaikeaa? Todistaa tuollaista joka päivä?»

Hän pudistaa hieman päätänsä. »Sen pitäisi olla paljon vaikeampaa, mutta mitä enemmän kuolema ympäröi minua, sitä enemmän siitä tulee osa elämää. En oikein tiedä, mitä siitä pitäisi ajatella.» Ryle katsoo minua jälleen silmiin. »Kerro vielä toinen», hän sanoo. »Minusta tuntuu, että omani oli vähän sairaampi kuin sinun.»

Olen eri mieltä, mutta kerron hänelle sairaasta tempusta, jonka tein vain kaksitoista tuntia sitten.

»Kaksi päivää sitten äiti pyysi minua pitämään muistopuheen isän tämänpäiväisissä hautajaisissa. Sanoin hänelle, että en halunnut – koska saattaisin itkeä niin ankarasti, että minun olisi vaikeaa puhua yleisön edessä – mutta minä valehtelin. En vain halunnut tehdä sitä, koska minusta muistopuheen pitäminen kuuluu sellaiselle, joka kunnioittaa vainajaa. Enkä minä kunnioittanut isääni kovinkaan paljon.»

»Piditkö sinä sen?»

Nyökkään. »Pidin. Tänä aamuna.» Nousen istumaan ja vedän jalat alleni kääntyessäni häntä kohti. »Haluatko kuulla sen?»

Hän hymyilee. »Todellakin.»

Ristin kädet syliini ja vedän syvään henkeä. »Minulla ei ollut aavistustakaan, mitä sanoisin. Noin tunti ennen hautajaisia kerroin äidilleni, että en halunnut tehdä sitä. Hän sanoi, että se oli ihan yksinkertainen tehtävä ja että isäni olisi halunnut minun pitävän sen. Hän sanoi, että minun pitäisi vain kävellä korokkeelle ja sanoa viisi hienoa asiaa isästäni. Joten... niin minä sitten tein.»

Ryle kohottautuu kyynärpäänsä varaan ja vaikuttaa entistäkin kiinnostuneemmalta. Hän näkee ilmeestäni, että tarina vain pahenee entisestään. »Voi ei, Lily. Mitä sinä teit?»

»Annas kun minä esitän sen sinulle.» Nousen seisomaan ja kävelen lepotuolini toiselle puolelle. Seison suorana ja olen katsovinani samaa ihmisten täyttämää huonetta, jonka kohdasi tänä aamuna. Selvitä kurkkuani.

»Hei. Minun nimeni on Lily Bloom, olen edesmenneen Andrew Bloomin tytär. Kiitän teitä kaikkia siitä, että otatte tänään osaa suruumme. Haluan kunnioittaa isäni elämää kertomalla teille viisi hienoa asiaa hänestä. Ensimmäinen niistä on...»

Katson Rylea ja kohautan olkapäitani. »Siinä se oli.»

Hän nousee istumaan. »Mitä tarkoitat?»

Istuudun lepotuoliini ja asetun uudelleen pitkäkseni. »Seisoin siinä kokonaiset kaksi minuuttia sanomatta enää sanaakaan. En pystynyt sanomaan ainuttakaan hyvää asiaa siitä

miehestä – joten tuijotin vain äänettömänä yleisöä, kunnes äitini tajusi, mitä olin tekemässä, ja pyysi setääni hakemaan minut pois.»

Ryle kallistaa päätään. »Lasketko sinä leikkiä? Pidot isääsi halventavan muistopuheen hänen omissa hautajaisissaan?»

Nyökkään. »En ole ylpeä siitä. En ainakaan *usko* olevani. Siis jos asiat olisivat olleet toisin, hän olisi ollut paljon parempi ihminen ja minä olisin seissyt siellä ja puhunut tunnin.»

Ryle asettuu takaisin pitkälleen. »Vau», hän sanoo pudistellen päätään. »Sinä olet sankari minun makuuni. Vinoilit ihan satasella kuolleelle miehelle.»

»Tuo menee jo mauttomuuksiin.»

»Niin, no. Alaston totuus sattuu.»

Nauran. »Sinun vuorosi.»

»En pysty päihittämään tuota», hän toteaa.

»Pääset varmasti lähelle.»

»En varmasti pääse.»

Pyörittelen silmiäni. »Pääsetpä. Älä pakota minua kuvittelemaan, että olisin pahempi meistä kahdesta. Kerro viimeisin ajatuksesi, jota useimmat eivät sanoisi ääneen.»

Hän työntää kätensä päänsä taakse ja katsoo minua suoraan silmiin. »Haluan naida sinua.»

Suuni loksahda auki. Napsautan sen jälleen kiinni. Tuo taisi vetää minut sanattomaksi.

Hän katsoo minua viattomana. »Pyysit viimeisintä ajatustani, joten kerroin sen. Sinä olet kaunis. Minä olen mies. Jos sinua kiinnostaisivat yhden illan jutut, veisin sinut alakertaan makuuhuoneeseeni ja naisin sinua.»

En pysty edes katsomaan häntä. Hänen ilmoituksensa herättää minussa kokonaisen joukon eri tunteita yhtä aikaa.

»Yhden illan jutut eivät kiinnosta minua.»

»Niin minä arvelinkin», Ryle sanoo. »Sinun vuorosi.»

Hän on niin huoleton; hän käyttäytyy kuin ei olisi juuri äsken lyönyt minulle luuta kurkkuun.

»Minun pitää ensin hetki koota itseäni tuon äskeisen jälkeen», sanon nauraen. Yritän miettiä jotakin edes vähän järkyttävää, mutta en pääse ylitse siitä, mitä hän äsken sanoi. *Ääneen.* Ehkä siksi, että hän on neurokirurgi, enkä ole koskaan uskonut, että joku niin korkeasti koulutettu heittelisi sanaa *naida* niin huolettomasti puheeseensa.

Kokoan itseni... jotenkuten... ja sanon: »Okei. Asiasta puheen ollen... Ensimmäinen poika, jonka kanssa harrastin seksiä, oli koditon.»

Hän piristyy ja kääntyy minuun päin. »Aah, tästä minä haluan kuulla lisää.»

Oikaisen käteni ja lasken pääni sen päälle. »Kasvoin Mainessa. Asuimme melko hyvämaineisella asuinalueella, mutta talomme takana kulkeva tie ei ollut parhaassa mahdollisessa kunnossa. Takapihaamme vastapäätä oli purettavaksi määrätty talo, jonka molemmilla puolilla oli tyhjä tontti. Ystävystyin Atlas-nimisen pojan kanssa, ja hän asusti tuossa purkutuomion saaneessa talossa. Kukaan muu, minua lukuun ottamatta, ei tiennyt hänen asuvan siellä. Minulla oli tapana viedä hänelle ruokaa ja vaatteita ja sen sellaista. Kunnes isäni sai kuulla siitä.»

»Mitä hän teki?»

Leukapieleni kiristyvät. En tiedä, miksi otin asian puheeksi, vaikka yritän yhä joka päivä olla ajattelematta asiaa.

»Isä pieksi hänet.» Sen enempää en halua tuota totuutta riisua. »Sinun vuorosi.»

Ryle katselee minua hetken ääneti ikään kuin tietäisi, että tarinaan liittyy muutakin. Mutta sitten hän rikkoo katsekontaktin. »Ajatus avioliitosta oksettaa minua», hän sanoo. »Olen kohta kolmekymmentävuotias, enkä kaipaa vaimoa. Enkä *varsinkaan* halua lapsia. Ainoa asia, mitä haluan elämältä, on menestys. Yllin kyllin sitä. Mutta jos tunnustan sen ääneen kenellekään, se saa minut kuulostamaan ylimieliseltä.»

»Ammatillista menestystä? Vai sosiaalista statusta?»

Hän vastaa: »Molempia. Kuka tahansa voi hankkia lapsia. Kuka tahansa voi mennä naimisiin. Mutta kenestä tahansa ei voi tulla neurokirurgia. Olen siitä todella ylpeä. Enkä halua olla pelkkä todella hyvä neurokirurgi. Haluan olla alani paras.»

»Olet oikeassa. Se saa sinut kuulostamaan ylimieliseltä.»

Hän hymyilee. »Äitini pelkää, että elämäni menee hukkaan, koska painan kaiken aikaa töitä.»

»Olet neurokirurgi, ja äitisi on *pettynyt* sinuun?» Nauran. »Voi hyvänen aika, sehän on järjetöntä. Ovatko vanhemmat koskaan aidosti tyytyväisiä lapsiinsa? Voivatko lapset koskaan olla riittävän hyviä?»

Hän pudistaa päätään. »Minun lapseni eivät voisi olla. Minulla on harvinaisen kova draivi työhöni, joten odottaisin lapsiltani aivan liikaa. Siksi en koskaan haluakaan lapsia.»

»Minusta tuo on itse asiassa kunnioitettava päätös, Ryle. Monet kieltäytyvät tunnustamasta, että he saattaisivat olla liian itsekkäitä hankkiakseen lapsia.»

Hän pudistaa päätään. »Minä ainakin olen *aivan* liian itsekäs hankkiakseni lapsia. Ja olen taatusti aivan liian itsekäs elämään parisuhteessa.»

»Kuinka sinä sitten vältät sen? Et yksinkertaisesti treffaile ketään?»

Rylen katse liimautuu minuun, ja hänen kasvoilleen leviää aavistuksenomainen virne. »Kun minulla on ylimääräistä aikaa, on olemassa sellaisia tyttöjä, jotka tyydyttävät tarpeeni. Minulta ei puutu mitään sillä osastolla, jos sitä tarkoitat. Mutta rakkaus ei ole koskaan houkutellut minua. Se on aina ollut ennemminkin taakka kuin mitään muuta.»

Kunpa minäkin voisin nähdä rakkauden noin. Se tekisi elämästäni hemmetin paljon helpompaa. »Minä kadehdin sinua. Uskon, että minulle on olemassa täydellinen mies tuolla jossakin. Tosin kyllästyn helposti, koska kukaan ei koskaan vastaa vaatimuksiani. Tuntuu kuin etsisin loputtomasti rakkauden Graalin maljaa.»

»Kannattaisi kokeilla minun menetelmäni», hän toteaa.

»Joka on?»

»Yhden illan jutut.» Hän kohottaa kulmaansa kuin kutsuksi.

Onneksi on pimeää, koska kasvoni ovat kuin tulella. »En voisi ikinä maata jonkun kanssa, jos en näkisi suhteella tulevaisuutta.» Sanon sen ääneen, mutta sanani eivät kuulosta uskottavilta, kun lausun ne.

Ryle vetää pitkään, hitaasti henkeä ja kierähtää sitten selälleen. »Et sitten ole sellainen tyttö, niinkö?»

Hän sanoo sen ilman että äänestä kuuluu pettymyksen häivääkään.

Olemme molemmat yhtä pettyneitä. En ole varma, olisinko edes halunnut kieltäytyä, jos hän olisi yrittänyt, mutta olen juuri saattanut tyrmätä senkin mahdollisuuden.

»Jos et *makaisi* jonkun vasta tapaamasi kanssa...» Ryle katsoo minua jälleen silmiin. »Kuinka pitkälle olisit tarkalleen ottaen valmis menemään?»

Siihen en osaa vastata. Kierähdän selälleni, koska tapa, jolla hän katsoo minua, saa minut miettimään uudelleen asennettani yhden illan juttuja kohtaan. En kai minä välttämättä ole niitä vastaankaan. Kukaan sellainen, jonka kanssa voisin sellaista harkita, ei vain ole koskaan ehdottanut sellaista minulle.

Ennen kuin nyt. *Luulisin*. Ehdottaako hän edes sitä? Olen aina ollut hirvittävän huono flirttailemaan.

Ryle ojentaa kätensä ja tarttuu lepotuolini reunaan. Yhdellä sulavalla, hyvin vaivattomalla liikkeellä hän vetäisee tuoliani lähemmäs, kunnes se kolahtaa hänen omaansa.

Koko kehoni jäykistyy. Hän on nyt niin lähellä. Tunnen hänen hengityksensä lämmön illan kylmyydessä. Jos katsoisin häntä nyt, hänen kasvonsa olisivat vain senttien päässä omistani. Kieltäydyn kuitenkin katsomasta, koska hän todennäköisesti suutelisi minua, enkä tiedä tästä tyypistä yhtään mitään, lukuun ottamatta paria alastonta totuutta. Mutta kun hän laskee raskaan kätensä vatsalleni, se ei paina omaatuntoani lainkaan.

»Kuinka pitkälle menisit, Lily?» Hänen äänensä on nautinnollisen houkutteleva. Sulava. Se väreilee suoraan varpaisiini saakka.

»En tiedä», kuiskaan.

Hänen sormensa lähtevät ryömimään kohti paitani helmaa. Hän alkaa hivuttaa sitä ylöspäin, kunnes se paljastaa

kaistaleen vatsaani. »*Voi jeesus*», kuiskaan tuntiessani hänen kätensä lämmön, kun hän liu’uttaa sitä ylöspäin vatsallani.

Vastoin parempaa harkintaani käännyn takaisin Ryleen päin, ja hänen silmiensä katse lumooa minut täysin. Hän näyttää toiveikkaalta ja nälkäiseltä ja äärimmäisen itsevarmalta. Hän upottaa hampaat alahuuleensa samalla kun juoksuttaa kättään kiusoitellen yhä ylöspäin paitani alla. Tiedän, että hän tuntee ympäri rintakehää poukkoilevan sydämeni. Hemmetti, hän varmaankin *kuulee* sen.

»Meneekö tämä liian pitkälle?» hän kysyy.

En tiedä, mistä tämä uusi puoli minusta oikein on peräisin, mutta pudistan päätäni ja vastaan: »Ei lähellekään.»

Hän virnistää samalla kun hänen sormensa pyyhkäisevät rintaliivieni alapuolelta, kutittavat kevyesti ihoani, jolla kipittää kylmiä väreitä.

Samalla hetkellä kun silmäluomeni painuvat kiinni, kimeä pirinä katkaisee hiljaisuuden. Rylen käsi jähmettyy paikoilleen, kun me molemmat tajuamme sen olevan puhelin. *Hänen* puhelimensa.

Hän painaa otsansa olkapäälleni. »*Voi helvetti*.»

Rypistän otsaani, kun hänen kätensä sujahtaa pois paitani alta. Hän kaivaa taskuaan etsien kännykkäänsä, nousee seisomaan ja kävelee parin metrin päähän vastaamaan.

»Kincaid», hän sanoo. Hän kuuntelee keskittyneesti toisen käden puristaessa niskaa. »Entä Roberts? Minä en edes ole päivystysvuorossa.» Lisää hiljaisuutta, jota seuraa: »Hyvä on, menee kymmenisen minuuttia. Minä tulen.»

Ryle päättää puhelun ja sujauttaa kännykän takaisin taskuunsa. Kun hän kääntyy minuun päin, hän näyttää vähän

pettyneeltä. Hän osoittaa ovea, joka johtaa porraskäytävään.
»Minun on...»

Nyökkään. »Ei se mitään.»

Hän katselee minua hetken ja nostaa sitten sormensa. »Älä liiku», Ryle sanoo kaivaen uudelleen kännykkänsä esiin. Hän kävelee lähemmäs ja kohottaa puhelintaan kuin olisi aikeissa napata minusta kuvan. Olen vastustelemaisillani, mutta en edes tiedä miksi. Olen täysissä pukeissa. Jotenkin minusta ei vain tunnu siltä.

Ryle nappaa minusta kuvan loikoilemassa lepotuolissa, käsivarret rentoina pääni päällä. Minulla ei ole aavistustakaan, mitä hän aikoo tehdä kuvalla, mutta minusta on kivaa, että hän otti sen. Minusta on kivaa, että hän haluaa muistaa miltä näytän, vaikka tietääkin, ettei näe minua enää koskaan.

Hän tuijottaa näytössään näkyvää kuvaa hetken ja hymyilee. Minua vähän houkuttaa ottaa puolestani hänestä kuva, mutta en oikein tiedä, haluanko muiston ihmisestä, jota en tule näkemään enää koskaan. Ajatus tuntuu vähän masentavalta.

»Oli hauska tavata, Lily Bloom. Toivottavasti unelmiasi uhmaavat todennäköisyyksiä ja toteutuvat.»

Hymyilen samaan aikaan surullisena ja hämmentyneenä tuosta miehestä. En ole varma, olenko koskaan viettänyt aikaa kenenkään hänen kaltaisensa kanssa tätä ennen – jonkun, jonka elämäntyyli ja ansiotaso ovat niin täysin erilaiset kuin omani. Enkä todennäköisesti tule enää koskaan viettämään-kään. Mutta on ollut miellyttävällä tavalla yllättävää nähdä, että emme olekaan niin kovin erilaisia.

Harhakäsitys hälöveni.

Ryle katsoo hetken jalkoihinsa seisoessaan hieman epävarman näköisenä. Ikään kuin hän olisi kahden vaiheilla, sanoisiko minulle vielä jotakin vai pitäisikö hänen jo lähteä. Hän katsoo minua vielä viimeisen kerran – tällä kertaa pokerinaama rakoilee. Näen pettymyksen hänen suunsa asennossa ennen kuin hän kääntyy ja lähtee kävelemään vastakkaiseen suuntaan. Ryle avaa oven, ja kuulen askelten äänten kaikkoavan, kun hän kiiruhtaa alas portaita. Olen jälleen yksin katolla, mutta yllätyksekseni olen siitä nyt hieman harmistunut.

»Käsittelee vaikeaa aihettaan
osaavalla ja varmalla kädellä.»

– **Huffington Post**

Lilyn elämä ei ole ollut helppo. Vaikeista perheoloista ponnistanut nuori nainen uskoo kuitenkin voittaneensa ongelmansa, kun hän valmistuu yliopistosta ja uskaltautuu perustamaan unelmiensa yrityksen. Kun hän vielä kohtaa Rylen, komean neurokirurgin, elämä tuntuu jo liian hyvältä ollakseen totta. Mutta sitten Lilyn nuoruudenrakkaus ilmestyy kuvioihin ja nykyisyys alkaa muistuttaa menneisyyttä. Päätöksiä on tehtävä, eivätkä ne ole helppoja.

»Suhteita kuvataan myötätuntoisesti ja
rehellisesti... Täynnä vangitsevaa draamaa
ja kipeitä totuuksia.»

– **Kirkus Reviews**

»Urhea ja kiehtova... Suhteen valta
ja kipu jättävät jäljen lukijaan, vaikka
Hoover tarjoaa toivoa.»

– **Booklist**

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-48753-2